

Ignorant

Nikola Francová

*Ilustrátor:
Paula Polanecká*

IGNORANT

NIKOLA FRANCOVÁ

Brno, 2024
Nakladatelství © SOLIS, 2024

Vydalo v roce 2024 nakladatelství Solis,
Ladova 15, 621 00 Brno,
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 33. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.

Autor © Nikola Francová

Obálka © Paula Polanecká

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována
či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN

978-80-53005-58-6 (epub)

978-80-53005-59-3 (mobi)

978-80-53005-60-9 (PDF)

VĚNOVÁNÍ
Mé milované rodině.

Anotace

Kelly se zbortí celý svět od chvíle, kdy najde svého manžela jazykem prozkoumávat prsa jiné ženy. Ženy, co je mladší než ona. Ženy, kterou považovala za přítelkyni a ženy, jenž se svěřovala se svými problémy. Rozvod, úplná blokáce v práci a ztráta i toho posledního zbytku sebevědomí. Hůř už dopadnout nemohla. Tedy, aspoň si to myslela, dokud nepotkala toho nejhoršího, nejnamyšlenějšího ignoranta pod sluncem.

1.

„Mohl byste, prosím, objet tu zácpu?“ naklonila se Kelly k postaršímu řidiči.

Ten však její vřelé přání nevyslyšel.

„Ne, nemohl! Pokud jste si nevšimla, trčíme v zácpě!“ odsekl drze, aniž by se na ni podíval.

„To je snad zlý sen...“ zamumlala si.

Dnes mají s manželem tříleté výročí. Měla v plánu mu uvařit dobré jídlo, vykoupat se, umýt si... už týden nemyté vlasy. Oholit se – všude. Takhle ale nestihne nic a její intimní partie už nějakou tu depilaci potřebují, uvědomila si fakta. S tím křovím se před Oleem nemůže ukázat.

„Tady máte, dojdou to pěšky,“ hodila bankovky na sedadlo a vystoupila z auta. Než trávit čas s takovým otravou, radši se proběhne.

Utíkala, co jí nohy stačily. Kvůli vydatnému dešti měla vlasy zplhlé a přilepené po celém obličeji. Jak si je dávala stranou, rozmazala si líčení, takže jí pod očima zůstaly tmavé šmouhy, jako by proletěla komínem.

Najednou se před ní objevil muž. Chtěla uhnout z jeho dráhy, ale stalo se něco nečekaného; vymkla si nohu. Střetu se již nedalo zabránit.

„Pozor!“ křikla a chytila se ho, ale on to samozřejmě nečekal a ztratil stabilitu. „Omlouvám se,“ řekla, když dopadla na jeho tělo, a provinile se na toho chudáka dívala. Víčka tiskl k sobě pod návalem bolesti a držel se za hlavu.

„Do prčic, jsi normální?! Proč jsi do mě strčila?“ zanačoval a doslova ji od sebe odhodil, načež sám, bez její pomoci, vstal.

Chvilku čekala, zda k ní natáhne ruku a pomůže jí na nohy, ale kde že. On se staral jen o svou drahocennou osobu.

Postavila se a dívala se na něj, jak si čistí tričko.

„Pane Bože!“ vykřikl zděšením, jakmile se na ni podíval. „Dneska je slet zombií?“ zakryl si oči. Poté trochu roztáhl prsty a skrz ně na ni koukal. „Nebo snad vláda vyhlásila únik nebezpečné látky, která z lidí dělá mutanty?“ „Co?“

netušila, o čem to mluví.

„Viděla jsi se dneska v zrcadle?“ posmíval se jí.

„Mám snad něco mezi zuby?“ roztáhla rty do koňského úsměvu.

„Tak to by byl ten nejmenší problém. Tohle,“ zakroužil rukou před jejím obličejem, „je tvůj největší problém.“

Kelly se naklonila dozadu. Netušila, co ten chlap dělá. Neměla ani páru, co to plácá, a vůbec se jí nelíbilo, jak podivně se u toho usmívá. Dívala se na jeho domýšlivou tvář, viděla, jak se mu pohybují úzké rty, ale nerozuměla jedinému slovu. Stáhla obočí a kroutila hlavou ze strany na stranu.

„Hele, Punt’o,“ prohrábl si blond vlasy a podíval se do skoro stejně modrých očí, jako má on.

Zarazila se nad jeho oslovením.

„Kašlu na tebe, jdi se domů trochu upravit,“ odešel s hlasitým smíchem a nechal tam Kelly stát, aniž by řekl něco srozumitelného.

Ta si pak uvědomila, co měla v plánu, a zas se rozeběhla směr domov.

Kelly se živila jako spisovatelka. Některé její knihy byly dokonce i zfilmovány, ale i přes všechno bohatství zůstala sama sebou. Nikdy si nepřipadala jako zbohatlice nebo celebrita. Na škole patřila mezi střední třídu. Znamky neměla nejlepší, ale zvládla to. Uměla zabrat, když jí teklo do bot. Pak potkala Oleeho a zamilovala se na první pohled. Půl roku poté se vzali a ona byla spokojená, že štěstí jí chybělo už jen miminko, ale Olee ještě nebyl připravený.

Po vstupu do domu hodila rozbité boty na zem a bosky přešla do své ložnice, aby se mohla umýt. Na podlaze po ní zůstaly třeptoty od špinavých nohou.

Jenže když procházela přes halu ke schodišti, skrz okno zahlédla něco, co ji donutilo zastavit. Se slzavýma očima koukala do bazénu.

Její manžilek si tam užíval s nějakou flundrou. Hlasitě se smáli, přitom se k sobě tulili a líbali se.

Srdce měla až v krku, slzy jí zaplavily tvář a make-up se roztekl ještě víc. Tohle bolelo a hodně. Hlasitě vzlykla a utřela si slzy. Srdíčko se dalo bolestivě do pohybu. Stal se z ní kámen, ale jen do té doby, než poznala, s kým ji to vlastně Olee podvádí.

„No to snad ne...“ zašeptala Kelly a bolest se ještě zvětšila. Její dva nejbližší ji zradili. Říkala si proč, chtěla onu zradu pochopit, ale na tuhle rovnici nebylo řešení. Olee si užíval s její, o pět let mladší, kamarádkou. Věřila jí. Mluvila s ní o intimnostech mezi ní a manželem a ona udělala něco tak hrozného.

Najednou v sobě měla hromadu vzteku, který se nedal zahnat ani deseti lety terapie. Nechala se jím pohltit, roztáhla nozdry a funěla jako rozzuřený býk. Svižným krokem šla rovnou za nimi. Stoupla si na kraj bazénu s rukama na bocích a podupávala nohou.

„Neruším, jen tak náhodou?“

Jakmile ji spatřili, lekli se stejně jako ten cizinec, kterého srazila. Odtáhli se od sebe a začali se obhajovat.

„Kelly, Nuňátko. Tohle je celé úplně jinak,“ zkusil Oleo sladké řečičky.

„Já jsem jen...“ ozvala se ta zrádkyně.

„...strkala kozy do huby mému manželovi,“ dokončila za Jean větu. „Šukáš ji v bazénu, zatímco se mnou se zmůžeš jen na misionáře?!“ zařvala, až se dům otrásl v základech. „To kvůli němu sis nechala udělat nový kozy? Aby ti je mohl žužlat?“ kmitala pohledem z jednoho na druhého. Nejradši by oba dva utopila, ale ztratila z té zrady všechnu sílu.

„Kell, mrzí mě to,“ pokoušel se hrát na city.

„Strč si tu omluvu někam. Máte půl hodiny, abyste odsud vypadli. Pokud se vrátím a vy tady budete, zavolám policii,“ otočila se a byla na sebe hrdá, jak vše zvládla bez jediné slzičky, ale rozervalo ji to na malé kousky.

Najednou se za jejími zády ozvalo: „Já tady taky bydlím!“ Ten zmetek měl ještě tu drzost.

„Už ne, miláčku. Tenhle dům jsem koupila za své peníze, je psaný na mě. Pokud tě budu chtít vyhodit, a že já chci, udělám to. Takže začni balit,“ ukázala na hodinky, „čas se krátí.“

Potom už definitivně odešla a usmívala se. Přitom se jí chtělo strašně moc plakat. Držela všechny emoce v sobě, dokud nenastoupila do svého vozu. Až tam se jí rozklepala brada a ona začala hlasitě vzlykat.

2.

„Miluji tě, má lásko.“

„I já tebe.“

„Nikdy tě neopustím. Ty, já, napořád...“

Sladké usmíření dvou hlavních hrdinů z romantického filmu přerušilo vzlykání... no, spíš chroptění ženy, jež také věřila, že ona a on budou navždycky, ale realita ji zradila a poslala do světa zármutku a sebelítosti.

„Ty zmetku jeden prolhanej!“

Na obrazovce přistály čokoládové bonbony.

Kelly si zakryla obličej dlaněmi a spustila hrozný pláč.

„Všichni chlapi lžou,“ zavrtala se pod deku, zpod níž se ozýval uši drásající pláč.

Vypadala hrozně; oči měla, jako by strávila nějaký čas v ringu s mistrem v těžké váze, a kdyby si vyždímala vlasy, mohla by si na té mastnotě smažit řízky. Mezi zuby se jí ukrývaly kousky čokolády a páchla víc než dobytek, ale bylo jí to fuk. Ztratila chuť do života. Chtělo se jí umřít kvůli chlapovi, který ji podváděl, navíc určitě ne jednou.

Byla sice pravda, že se o sebe moc nestarala – nikdy nebyla na fintění, dala by se popsat spíše jako přírodní typ – ale Olee si nikdy nestěžoval. Kdyby něco řekl, začala by pracovat na změně. Ale ne, on musel hned ojet první, která se naskytla. Když si vzpomněla, kolik toho Jean řekla, šly na ni mdloby. Rozebírala svůj soukromý život do detailu se ženou, která moc dobře věděla, jak velkého ho má její manžel.

„Do pekla s nimi!“ vykřikla a zas bulela, což dělala poslední tři dny v jednom kuse. Musela se hodně činit, aby rozvod proběhl v co nejkratší době, ale podařilo se. Šest týdnů potom, co nachytala Oleeho v bazénu, byla svobodná.

Když se vrátila domů a Olee tam nebyl, cítila se ve vlastním domě cize. Jako by jí zbyl jen ten dům a domov se vytratil společně s manželstvím. Zůstala sama. Neměla nikoho

jiného než manžela, přítelkyni a práci. A o tu nejspíš také brzy přijde, protože nebyla schopná napsat jediné slovo. Její nový román stál, zatímco dny do dokončení se krátily.

Potřebovala nový rozměr. Něco, co by ji dostalo zas do povědomí lásky, a to určitě nebudou romantické filmy, které komentovala stylem: „Jsi naivní kráva, stejně ti ojede kámošku!“ „Bože, ty jsi takovej moták, strč si hlavu do konečníku!“ „Holka, měla bys vědět, že když nezasune do tebe, zasune do jiný. Jsi jen jeho rohožka.“

Měla samozřejmě i mnoho dalších urážek na herce. Když zradila láska ji, jako by neexistovala vůbec a hlavně pro nikoho. S Oleem si myslela, že vše bude přesně takové jako ve filmech, na které koukala, ale ne... Byla na omylu. Její život se bořil. Nezbylo nic, co by v ní dokázalo probudit romantiku.

„Nejsem doma,“ řekla mobilu, když začal vyzvánět. Jenže ten ji ignoroval a vyhrával dál. „Co na mě řveš?!“ strhla si deku z hlavy. S rudýma očima se podívala na displej, ale jelikož neměla brýle, nic neviděla. „Ano, McDownová,“ představila se. Bylo jí jedno, že na druhé straně někdo je a mohl by být veledůležitý. Vysmrkala se jako slon, do trička, které ze sebe sundala, když si ho umazala. Ta holka byla královna všech prasat.

„Ahoj, Kelly, tady Emma.“

Emma, Emma, Emma. Ať ale přemýšlela, jak přemýšlela, nevzpomněla si.

„Neznám žádnou Emmu, takže sbohem,“ chtěla zavěsit.

„Počkej! Emma z penzionu Přírodní krása, domlouvaly jsme se, že bys tu mohla vést ten kroužek pro začínající pisálky,“ připomněla se paní.

Jo, na to tak měla určitě náladu.

„Četla jsem o tvém rozvodu. Je mi to líto, ale Olee se k tobě stejně nehodil. Bylas pro něj moc obyčejná.“

Co je ta ženská, sakra, zač? A co mělo znamenat, že je obyčejná? Ona není...

Ale co si namlouváš, jsi troska, snížila si sebevědomí na bod mrazu.

„Dík, hned je mi líp,“ řekla ironicky. „Ale stejně tě neznám, asi jsem musela být zfetovaná nebo zlitá, když jsme spolu mluvily.“

Bylo jí jedno, co řekla, hlavně že se té otravy zbaví.

Jenže se dost pletla, pokud si myslela, že to bude tak lehké.

„Ano, pravda. Trochu jsme se zřídily, ale já si vše pamatuju, takže tě čekám zítra v osm večer. No nic, musím letět, právě přijel můj nevlastní syn, který mě strašně moc miluje a já jeho vlastně taky. Tak teda zatím!“ měla v hlase samou ironii a zavěsila, aniž by si Kelly aspoň trochu vzpomněla, kdo ta žena je. Ale zněla sympaticky.

Kelly rozšířila rty do ohromného úsměvu: „Mám ještě jednu kámošku a ani o tom nevím!“

To znamenalo jediné; musí začít balit.

Vyletěla z postele jako raketa, ale když se ucítila, zvolila prvně sprchu a pak až balení.

Uběhla dost dlouhá doba, kdy Brian naposledy navštívil svého otce a jeho milovanou čarodějnici, která si podle něj vydupala tento penzion plný přírodních hovědin. Ale bohužel, ten-

tokrát se neměl na co vymluvit. Jeho otec si zjistil, co budou dělat Brianovi kamarádi a dokonce i fakt, že nemá žádnou přítelkyni, se kterou by chtěl strávit víkend.

Znechuceně se usmál na svou macechu.

„Ahoj, Briane,“ pozdravila ho s milým, ale hraným úsměvem.

„No nazdar,“ usedl celý schvácený do křesla. „Jsem tu. A podotýkám, že na tvé přání, tak tě prosím, nehraj si na otce. Z toho už jsem vyrostl,“ očekával otcovský proslov, tak ho radši zastavil dřív, než se tak stalo.

„Ano, jsi. Ve dvaceti sedmi letech už bys mohl mít rozum, ale ten ty nemáš. Jediné, co tě zajímá, je, jak zasunout,“ ozval se muž, jenž byl synovou přesnou kopií, a podíval se do jeho modrých očí, které jako jediné zdědil po matce.

„Jsem svobodný, můžu si dělat, co chci. Na rozdíl od tebe,“ podíval se posměšně na macechu, jejíž rudé vlasy zářily víc než celá kancelář. Možná by mu tolik nevadila, kdyby nebyla stejně mladá jako on. Nebyla ani ošklivá; tvář měla bílou jako porcelán, plné rty doplnila rudou rtěnkou a veliké zelené oči si uměla krásně nalíčit. Ale byla to vypočítavá mrcha... Podle něj.

„Nebudu tu řešit tvůj soukromý život. Pozval jsem tě sem, protože potřebuju, abys to tu pohlídal. Odlítám na měsíc do Evropy a nechci tu Mušličku nechat samotnou,“ objal ženu kolem pasu.

„To ti ji mám jako hlídat?“ vyletěl Brian z křesla.

Ne, nebude trčet v nějakém přírodním pajzlu celý měsíc. Má své plány a tohle do nich nezapadá.

„Ne, ona je hodná holka, ale všechno prostě sama nezvládne. Uzavřeme dohodu. Pokud jí nepomůžeš, tak ti zablokuj kreditky a zabavím auto i dům. Zůstaneš soběstačný. Už

žádné rozhazování mých peněz,“ řekl s naprostým klidem, zatímco Brian pěnil vzteky. Chtělo se mu řvát.

„To nemůžeš, ty ses snad zbláznil! Ale já vím, kdo v tom má prsty. Ona!“ ukázal prstem na Emmu. „Vymyla ti mozek.

Skáčeš, jak píská, protože tě zmanipulovala!“

„Tak a dost!“ ohradila se Emma. „Já taky nejsem nadšená, že tu se mnou budeš, ale jde o přání tvého otce. Na rozdíl od tebe já mám k němu nějakou úctu. Ty jsi jen ubohej flákač. Chováš se, jako by ti bylo patnáct. V životě jsi nesáhl na práci a vše za tebe řeší tatínek. Bože, bude ti třicet, krásnej nebudeš pořád!“

Už měla dost jeho urážek. Ona nebyla zlatokopka.

„Zatím mi ta krása k životu stačí!“ zařval z plných plic těsně předtím, než práskl dveřmi.

„To je takovej parchant,“ zavrčela Emma.

„Neboj, už se na tom pracuje,“ dal si Brianův otec mobil k uchu. „Banka? Dobrý den.“

3.

„Promiňte, pane, ale vaše kreditní karta je zablokováná,“ natáhl k Brianovi ruku mladík za pultem a podával mu onu kartu.

„Jak, prosím?“

„Nejde s ní platit,“ vysvětlil prodavač. „Možná jste přecherpal limit,“ pokrčil jen tak rameny.

Brian zrudl vztekem.

„Ty jeden idiote! Tohle je platinová karta!“ opřel se o pult a naklonil se k němu.

„To je možné, ale pokud nemáte peníze na kartě, zaplaťte hotově a prosil bych, abyste pak odešel.“

Tohle byl docela velký problém, protože Brian u sebe hotovost neměl. Nikdy se necítil tak trapně jako nyní.

„No, soudím, dle vašeho výrazu, že nemáte ani hotovost, takže vraťte zboží a odejděte,“ zachoval si svůj úsměv na tváři i napříč tomu, že se k němu zákazník choval jako hulvát.

„Ani mě nehne, blbečku,“ drcl do plechovky limonády a odešel. Nechápal, jak je možné, že mu nevzali kreditku. V tomhle musela mít prsty banka.

Nasedl do svého Rolls-Royce bílé barvy se stahovací střechou, nasadil si sluneční brýle, jejichž cena by se radši neměla říkat nahlas, a s odpichem se rozjel. Okamžitě volal bance.

„Dobrý den, pane Brooksi, čekal jsem na váš telefonát. Pokud voláte kvůli kreditkám, tak si promluvte s otcem. To on je nechal zablokovat,“ nenechal muž na druhé straně Briana ani nic říct a už mu vše napráskal.

Brian bez toho, aby cokoliv řekl, típl hovor, šlápl na plyn a jel přímo za tím, který si říkal jeho otec.

„Otče!“ řval na celý svět. „Kde jsi, ty proradný zrádce!“

„Ahoj, synku. Taky tě rád vidím,“ scházel jmenovaný v klidu schody. Kolem paže měl zavěšenou Emmu, která se neubránila úsměvu, když ho viděla.

„Zablokovals mi kreditky?“

„Ano,“ řekl s ještě větším klidem a prošel kolem něho. „Jo,“ vrátil se, „a ještě jsem zapomněl říct, že tvůj dům se stal nedostupným. Právě teď ti mění zámky,“ podíval se na hodinky.

Brian otevřel pusu dokořán a rozpráhl ruce.

„A za tři, dva, jedna...“ ukázal ven, „ti odvezou auto.“

Po těch slovech se jeho syn prudce otočil. Když zjistil, že si z něj otec nedělá legraci, rozběhl se ven.

„Ne, ne, ne, ne, ne!“ proletěl dveřmi a začal se dohadovat s odtahovou službou. K smrti našťvaný se pak vrátil zpět. Našel otce a tu stvůru, co si říkala Emma, v jídelně.

„Dobře, Scotte,“ začal otci říkat jménem. „Co po mně chceš?“ posadil se k nim celý zadýchaný.

„Už jsem ti to řekl včera, synu,“ usrkl z hrnku. Díval se na něj a jako by viděl sebe, jen on měl více zodpovědnosti.

Říkal si, kde udělal chybu, že se Brian chová jako zmetek.

„Scotte, nemám čas tu být celý měsíc. Mám svoje plány.“

„Ano. Párty na Ibize s kamarády, kteří tě jen využívají kvůli penězům, a s holkami na jednu noc,“ utrl kousek pečiva a vložil si ho elegantně do úst. „Vím vše, synu.“

„No a co? Sakra, jsem dospělej, můžu si dělat, co chci! Nemám ženu ani děti, tak proč bych si neužil?“ zasmál se. Už se viděl na Ibize. V hlavě mu hrála hudba a kolem něho se motaly sexy prdelky.

„Možná by ti žena a dítě prospěly.“

Ta slova Brianovi otrávil krev. Na jeho imaginární párty právě vtrhli teroristé a vše zničili.

„Fuj, dej pokoj,“ oklepal se. „Popravdě, na tohle nemáš právo. Mám své dědictví...“

„...nad kterým nemáš moc, dokud nebudeš ženatý minimálně rok.“

Brianova matka asi tušila, jak se bude jeho život po jejím odchodu vyvíjet. Proto dala tuto podmínku do dědictví.

„Omluvte mě, včera mi přijela velevážená návštěva. Musím ji jít pozdravit,“ vstala Emma od stolu, políbila svého miláčka a odebrala se na bar.

Scott ji s úsměvem pozoroval.

„Co na ní vidíš? Chce jen tvoje prachy,“ sedl si Brian jako největší frajer a zkouknul Emmu. Právě došla k baru, kde zády k němu stála se svým hostem. Pozvedl jeden koutek, když si pomyslel, že ten host má vážně sexy zadeček. Přesně takový, jako by viděl na Ibize.

„Koukám, že se ti má přítelkyně nelíbí, takže to uděláme takhle: Ty tu zůstaneš a pomůžeš jí. Pokud mi Emma řekne, žeš dělal blbosti a je s tebou nespokojená, nedostaneš zpět ani cent,“ nechal jídlo jídlem a pozoroval synův obličej. To, jak mu mizí úsměv z tváře, jak kulí oči, jak pomalu ale jistě otevírá ústa šokem.

„Víš, jaká bude moje budoucnost? Stanu se bezdřákem! Tohle nemůžeš myslet vážně!“

Dle otcova výrazu však poznal, že všechno myslí víc než vážně.

„Ty vole, táto. Ta ženská mě má ráda asi jako já ji, tohle nebude fungovat.“

„Snaž se. Jde přeci o tvoje prachy, tvůj dům a tvoje auto,“ kladl důraz na slovo *tvůj*.

Brian se jen ušklíbl, ale věděl, že není východisko. Musí na tu hru přistoupit. Měsíc. Jen jeden měsíc a mizí na Ibiza. Bude mít svůj život zpět a nic ho nebude narušovat. Ani otec, ani jeho prachů chtívá přítelkyně.

Než se vynořil ze svých myšlenek, otec odešel. Zhluboka se nadechl a s falešným úsměvem šel za Emmou. Poklepal jí na rameno.

Když se k němu otočila i se svou společností, vzalo mu to všechna slova z pusy. Tohle snad nebylo možné. Zombieland se vrátil. Ona je přece ta čarodějnice, co ho srazila k zemi!

Také ho poznala. Na takového magora nezapomene.

„Chceš něco, Briane?“ řekla Emma, když dlouho mlčel a jen koukal na Kelly.

„Si snad děláš prdel! Ty mě sleduješ?!“

Kelly na sebe nechápavě ukázala prstem a rozhlédla se.

„Mohl by ses chovat slušně? Kelly je můj host, tak se zklidni,“ napomenula ho macecha. „Co jsi chtěl?“ odsekla.

„Zůstávám tu. S čím budeš potřebovat pomoc?“ nechal Kelly být a věnoval se rudovlásce.

„Chybí mi personál, takže...“

„Co? Děláš si kozy?! Já myslel, že jde o to, abych tady hlídal, ne ti dělal poskoka!“ zvýšil na ni hlas. Tohle teda ne, odmítá se ponižovat.

„Hele, frajere. Ty potřebuješ prachy a já ti nabízím práci. V normálním světě se musí makat,“ vstala z barové židle a dloubala mu prstem do pevné hrudi.

Chytil se za ni, když mu dlouhé nehty zaryla do kůže. Jen měsíc a bude mít svůj život zpět.

Vzchop se. Ibiza, Ibiza, Ibiza, vole, říkal si v duchu.

„Dobře,“ souhlasil neochotně a potupou se téměř scvrkl.
„Jdi do kuchyně, tam tě zaměstnají,“ otočila se k němu zády.
Jenže on tam dál stál a koukal na Kelly. Nemohl ji pocho-
pit. Měla na sobě obyčejné pánské džíny a tričko. Tohle se
k ní nehodilo. A ty vlasy? Proč si je nerozpustí? To hovno
na hlavě by nejradši ustříhl. Bože, a ty brýle... Hnus, hnus,
hnus! Kroutil hlavou. Takové tělo si nezaslouží, aby ho
vlastnila obluda. Přitom by se stačilo jen trochu upravit.
Nemusela by vypadat jako bubák.

„Potřebuješ ještě něco?“ vyletělo Emmě obočí až do stropu.

„Ne, už radši nic,“ řekl a s rukama v kapsách odešel.

„Tak tohle byl můj nevlastní syn. Strašnej vůl. Vůbec nevím,
jak s ním přežiju celej měsíc. Ten můj se musel zbláznit, když si
myslí, že bychom tu mohli spolu fungovat,“ rozpovíдалa se
Emma, jako by se ty dvě znaly roky.

„Ale je hezký,“ špitla stydlivě Kelly.

„Ano. Jen se chová jak idiot. Odkud se vy dva znáte?“ na-
klonila se k ní a šibalsky na ni mrkla.

„Neznám ho, jen jsem do něj tak trochu narazila. Nechoval
se zrovna dvakrát mile,“ pokrčila rameny a usrkla z hrnku s ča-
jem.

„To on ani neumí. Nic si z toho nedělej. Probereme ten kurz
a Briana neřeš,“ vytáhla blok a hned začala navrhopvat různé ná-
pady.

Ještě ten den se Kelly z novin dozvěděla, že její Olee čeká miminko s Jean. To ji zlomilo ještě víc. Vždyť nebyl na dítě připravený, prosila ho několik měsíců, ale on stále odmítal. Jak je možné, že je Jean těhotná?

Srdíčko jí prasklo na milion kusů a už nikdy ho nic neslepí.

Popotáhla nosem a nabrala další lžici čokoládové zmrzliny. Seděla po tmě v kuchyni a tiše plakala sama nad sebou.

Náhle ji oslepilo světlo. Zastínila si oči rukou, zrovna když zaslechla něčí výkřik.

„Kurva, jsem se lekl!“ držel se Brian za srdce. Byl jen v teplicích a ty mu visely zatraceně nízko na bocích. Kdyby nebyla smutná, slintala by po něm. Jo a kdyby nebyl totální ignorant. „Nic horšího jsem tu potkat nemohl,“ pronesl kysele, ale Kelly si ho nevšímal. Jen si narychlo stírala slzy, aby nic nepoznal.

Prošel kolem ní a všiml si zarudlého nosu, krvavých očí a trhaného dechu.

„To ti někdo řekl, že jsi hezká, že brečíš?“ vyndal z lednice několik ingrediencí a začal si chystat jídlo.

Nemohl říct nic, co by ji rozhodilo. O to se postaral Olee. Shodil její sebevědomí ještě níž, než ho měla.

„Tak se nebav, ale za tu ránu do hlavy si zasloužím aspoň jedno slovo.“

„Debile.“ Tady měl slovo.

„Víš co? Radši dál drž hubu...“

„Dej mi pokoj. Pokud mě chceš shodit, tak máš smůlu, už tě někdo předběhl,“ hodila po něm vražedný pohled. Nabrala vrchovatou lžici zmrzliny a nacpala si plnou pusou. Čokoládovou hmotu měla všude.

Brian se pousmál. Vytáhl roli papírových utěrek a šel k ní.

„Když Šmoulové mají Šmoulinku, tak lidstvo má svou Šmudlinku,“ hodil po ní roli. „Tak kdo tě nasral?“

„Krom tebe?“

„Co jsem ti udělal?“ zapřemýšlel.

„Trpíš krátkoblbou pamětí jako Dory z Nema?“ čekala, co odpoví, ale nedočkala se. Nakonec si povzdechla. „Jdu spát.“

„Trhni si.“

Opřela se zády o dveře a ukázala mu prostředníček. Nestál jí ani za půl slova.

„Nápodobně, Šmudlinko!“ zavolal, když už byla pryč.

4.

Když se Kelly ráno probudila, myslela si, že vše ohledně jejího života za poslední dobu je jen hloupý sen. Že až se přetočí na bok, bude vedle ní ležet Olee a ona se pokochá jeho tváří.

Ale když zjistila, jaká je realita, šel na ni zase pláč.

Ona už však nehodlala plakat. Prudce a hrdě vstala na nohy a šla se naložit do vany. Jenže když procházela kolem svého notebooku, dostala neskutečnou touhu psát. Už dlouho ji klávesnice tak nevolala. Dříve jí slova naskakovala v hlavě natolik rychle, že nestíhala zapisovat myšlenky. Nyní se ta chuť vrátila.

Na nic nečekala a pustila se do psaní. Avšak když otevřela rozepsaný román, měla pocit, že on není to, po čem její prsty touží. Nějaká záhadná síla ji donutila otevřít nový dokument a začít psát úplně něco jiného. Něco, co by ji ani ve snu nenapadlo. Něco tak hanbatého, že ani netušila, co ta slova znamenají. Prsty si ale jely své sólo. Nezajímalo je, co se jí honí v hlavě. Psala dál.

To pevné tělo se jí zapsalo do paměti a ona věděla, že právě tohle je smysl jejího života. Ne on, ale jeho penis. Milovala jej od prvního proniknutí. Od prvních prudkých pohybů, jež zpočátku působily trochu moc, ale pak... ty pocity se nedaly popsat slovy. Brian byl postelový bůh!

Dokončila první kapitolu. Pak si ale uvědomila, že by měla změnit jméno, nemohla přece použít toto. Takže se z Briana stal Tyler.

„No, jméno nic moc, ale aspoň nikdo neví, o kom kniha bude,“ řekla si sama pro sebe. Už chtěla notebook zaklapnout,

když si uvědomila, že tohle nemůže. Nemůže psát takové prasečinky o Brianovi. Nesnášela ho a on nesnášel ji, takže ono psané porno smaže, aby nedošlo k nějakému nedorozumění.

Už si označila text a chystala se stisknout delete, když do jejího pokoje vtrhla Emma. Rychle zaklapla obrazovku, aby nic neviděla. Bože, to by byla taková potupa...

„Jé, ty píšeš. Omlouvám se, pokud ruším,“ omluvila se s úsměvem na tváři.

„V poho, stejně už jsem to chtěla zavřít. Potřebuješ něco?“ natočila se k ní s rudými tvářemi. Tolik se za svá napsaná slova styděla, o to víc, když si uvědomila, že celou dobu popisovala Briana a představovala si, že ty nechutnosti dělá s ním. Skousla si spodní ret, když na to pomyslela.

„Ano. Po snídani máš volno, ale v pět se přijdou zapsat první studenti. Dnes vás čeká seznámení a menší autogramiáda.“

„Ne,“ podívala se na ni pochmurně.

„Co? Proč?“

„No, víš, když mám číst na veřejnosti, koktám.“

„Neboj, budeš dobrá,“ poplácala Kelly po noze a odešla.

„Do prdele!“ zaklela a dupla do podlahy. Takže sprcha se prozatím ruší.

Jde si zaběhat.

Ani Brianovi se nevstávalo moc dobře. Ne proto, že by byl dezorientovaný, ale proto, že ho vzbudili už v pět hodin ráno. Musel připravit snídani pro hosty. Vše se peklo a vařilo přímo v penzionu, takže měli honičku.

„Briane, dělej pořádně to těsto. Jinak v lívancích budou hrudky!“ napomínal ho šéfkuchař.

Už když se byl hlásit v kuchyni, bylo mu řečeno, že nikoho nezajímá, čím je syn. Makat prý musí každý stejně a někteří i víc. Ta slova už na Briana mířena byla. V celém penzionu by se ne našel nikdo, kdo by nevyužil šance tohoto přerostlého spratka seřvat.

„Polib si, stejně neumíš vařit,“ mumlal si pro sebe.

„Jeden mi udělej a dones ochutnat. Hned!“

„Já ti dám ochutnat, ty tlustoprde,“ podíval se na tlustého plešouna, jemuž koukal pupík zpod bílého trička. Když se nikdo nekoukal a lívaneček se smažil osamoceně na pánvi, plivnul mu do něj. Vůbec ho nešetřil. Nikdy nedělal věci napůl a nyní taky nebude.

Hotovou dobrůtku vyzdobil a naservíroval na talíř.

„Prosím, pane,“ postavil před něj elegantně talíř.

Šéfkuchař bez váhání vsunul celý lívanec do úst a slastně si na něm pochutnával. Dokonce olízl i prst, na němž mu zůstal kousek džemu.

„Dopíct a vypadnout.“

Brian se jen spokojeně usmál a odkráčel.

„Jo, pomsta chutná sladce, tlustoprde.“

O pauze se na verandě setkal se svým kamarádem Kylem. Byl stejný fešák jako Brian, jen neměl takovou zář kolem sebe. Ta mu chyběla. Jinak jako by si ti dva z prdele vypadli. Snažil se ho přemluvit, aby se zkusil ze svých povinností vykroutit.

„Ne, fakt nemůžu. Ta kráva neumí asi číst. Všechno ohledně papírů dělám já,“ vymýšlel si pohádky. Nemohl jen tak říct, že dělá pomocnou sílu v kuchyni. To se nesměl nikdy nikdo dozvědět. „Ale přijedu tam. Příští měsíc mě čekej,“ zadíval se za kamaráda a začal se smát. „Kámo, tak tohle je případ,“ kývnul hlavou ke Kelly, která se snažila od sebe odlákat malého psa. Ten na ni vrčel a štěkal. „Tuhle obludu nemají rádi ani zvířata.“

Kelly zapištěla a rozběhla se směrem k nim, ale pes se nechal odbýt. Běžel za ní.

„Nech mě být, ty kryso!“ otočila se za ním, zakopla o schod a zřítíla se přímo do Brianovy náruče. Spadli na zem.

Zase.

Pes zavrčel a zakousl se.

„Au, do prdele!“ zařval Brian, až z dalekých stromů vyletělo hejno ptáků.

Kyle se válel smíchy místo toho, aby kamarádovi pomohl.

„Kurva, ty už si ze mě vážně děláš srandu! Podruhý jsi mě srazila k zemi a teď mě kvůli tobě ještě pokousal pes. Jestli budu mít vzteklinu, nakazím tě a pak zabiju!“ odstrčil ji od sebe a nakopl psa takovým způsobem, že utekl.

„Ty jeden blbečku, takhle nakopnout zvíře? Fuj,“ odplivla si směrem k němu.

„On mě kousl!“ ukázal na svou nohu. „Super, a roztrhl mi kalhoty.“

„Aby ses neposral.“

„No... poseru,“ přišel k ní blíž. Neuniklo mu, že nemá brýle a asi si umyla vlasy, protože hezky voněly. A takhle, v běžeckém, vypadala líp. Sice nebyla nalíčená, ale stačilo sundat brýle. Trocha mýdlové vody a upnuté oblečení a hned se z ní stal úplně jiný člověk.

„Už se asi stalo, protože pěkně smrdíš,“ strčila do něho, až zas málem spadl ze schodů. Naštěstí ho zachytil Kyle.

„Ty jedna zasraná...“ chtěl se za ní rozeběhnout, když mu v tom zabránil kamarád.

„Vole, co to bylo?“ nechápal.

„Ta Zombička mě chce zabít!“ hrál mu hlas o pár tónů výš.

„Jo, ta Zombička má ale fakt sexy zadek. Myslím, že bys ji měl ojet,“ řekl jen tak.

„To radši dřív chcípnu.“

5.

Kelly seděla opřená o strom a dívala se na přírodu, jež ji obklopovala. Zelen perfektně ladila se žlutými květy, které se rozléhaly kolem dokola. Jejich vůně nebyla nijak zvláštní, ani netušila, jestli nějakou mají. Jen lehký nádech přírody.

Starý dub, o který se opírala, dominoval silným kmenem a mohutnou korunou. Slunce svítilo tak akorát. Hrálo jí pokožku do příjemné teploty. Všude byl klid a v dáli šel vidět hotýlek. Člověk by řekl, že honosná třípatrová stavba s hranatou střechou se sem nehodí, ale právě ono stavení ze světlého dřeva dodalo přírodě šmrnc.

Bylo skoro pět, takže čas na první setkání s jejími studenty. Lhala by, kdyby řekla, že se nebojí. Bála se strašně, proto šla nabrat sílu někam na samotu. Pomalu se proplétala mezi květy, které sahaly do výšky jejích kolen, až nakonec došla k překrásné verandě oplocené bílými laťkami.

„Musel jsem zajet do nemocnice,“ vylekal ji čísi hlas.

Chytila se za srdce a zhluboka oddechovala.

„Vyděsil jsem tě?“ vstal Brian a kulhavou chůzí přešel k ní.

„Škoda, že...“ odmlčel se.

„Čeho škoda?“ stáhla obočí.

„Že ten čokl neměl vzteklinu. Přenesl bych ji na tebe,“ cvrnkl jí do nosu.

Chytila se za něj a odtáhla se dozadu.

„Ještě jednou se mě dotkni a budu ji mít z tebe. Teď, když dovolíš, mám nějakou práci,“ udělala krok vlevo, ale Brian jí zatarasil cestu. Šla vpravo a on ji kopíroval. Na tváři měl přitom takový miminkovský úsměv, jenž jí připomněl tu scénu, kterou napsala. Tu o ní a o něm. Tu, kde se milují a ne zrovna...

„Kam jdeš?“ přerušil její myšlenky.

„Co je ti do toho?“

„Zajímám se. Vadí?“

„Jo, vadí.“

„Komu?“

„Mně. A uхни už,“ strčila do něj, ale on se vůbec nepohnul.

„Proč se trochu neupravíš?“ sjel ji rychle pohledem. Měla na sobě šaty asi o dvě čísla větší, takže trochu vypadaly jako pytel, vlasy si zas smotala do vysokého ohonu a oči jí zdobily obří brýle.

Prstem si je upravila na nose a prohlédla si svůj oděv.

„Proč bych měla? Nepotřebuju se ti líbit,“ koukala na něj s opovržením. Na ty pronikavé oči plné lesku a třpytu. Na tu dokonalou tvář a už od pohledu sametovou pokožku. Na jemné strniště, jež ho ještě zdokonalovalo. Na perfektní vlasy a naprosto, ale naprosto božské tělo alfa samce. Nevědomky si skousla spodní ret.

„Líbím se ti?“ zabloudil pohledem k zemi a pak rychle zvedl hlavu a navázal s Kelly oční kontakt.

„Ne, měl bys?“ zalhala. Moc se jí líbil, ale jen vzhledově. Jeho povaha byla škaredá.

„Sakra, jo!“ vyjekl, jako by ho urazila.

„Zřejmě se nesetkáváš moc často s odmítnutím, co? Tvoje věc. Teď, když dovolíš, mám práci,“ prošla kolem něj s tak hlasitým tlukotem srdce, že se bála, aby ho neslyšel. Naštěstí se za ní jen ohlédl bez jakýchkoliv hloupých poznámek. „Tvůj zadek je perfektní.“ Tak ne.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Ignorant***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.